

Evangelisten Matthæus skriver:

”Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.”

Og et andet sted skriver han:

”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmødig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.”

Amen

”Ligeglad, ligeglad

Ligeglad, ligeglad

med, hvad du tænker om mig,

for hvis du ikke ka' li' mig,

ka' du bare gå din vej.”

Sådan lød ordene, da 13-årige Anna Frida fra Fredericia vandt MGP i februar i år. Hendes sang kredser om følelsen af hele tiden at spekulere over, hvad andre tænker, og hun sætter ord på presset over hele tiden at skulle være pæn og perfekt. Og samtidig sender hendes sang et budskab om at turde stå ved sig selv og sige fra.

Det er godt, at der blandt jer teenagere er nogen, der begynder at sige fra over for en perfektionskultur, der hele tiden kalder på billeder, videoer og snap chats, og hvor det gælder om at have det pæneste hår, den reneste hud, og den lækreste hængørøv.

Det er godt, at Anna Frida ærligt synger om, at jagten efter at være pæn og perfekt er udmattende. Og det er så rigtigt, at det ikke skal betyde noget for vores relationer til hinanden, om vi er smukke eller ej; om håret sidder, som det skal, og om den synlige elastikkant af boxershortsene over hængørøven er af det rigtige mærke.

Hvis man vil være med til at gøre oprør mod denne usunde perfektionskultur, så er det bedste, man kan gøre at være ligeglad med, hvad andre mener om ens udseende. Om ens tøj, sko, briller osv.

For det er ikke udseendet, tøjet, skoene, brillerne osv., der har noget at sige om et menneskes værd, for alle mennesker er noget værd, uanset hvordan vi ser ud; uanset køn, intelligens, alder, hudfarve osv.

I 1 Mos har vi læst, at Gud skabte mennesket i sit billede, så det lignede ham. Dvs. ethvert menneske, uanset hvordan det ser ud, er skabt i Guds billede. Der er også et sted i Det nye testamente, hvor apostlen Paulus siger, at her kommer det ikke an på at være jøde eller græker, træl, dvs. slave eller fri, og det kommer heller ikke an på at være mand eller kvinde, for alle er ét i Kristus.

Så Gud er altså ligeglad med, hvordan vi ser ud, og derfor kan vi – ligesom Anna Frida – også være ligeglad med, hvordan vi ser ud. Det er ikke det, som er det vigtige.

Men det betyder ikke, at vi kan være ligeglade med hinanden. For der er forskel på at være ligeglad med, hvad andre mener om os mht. vores udseende, og så at være ligeglade med hinanden.

Og vi må aldrig blive ligeglade med hinanden.

Jesus siger: "Du skal elske din næste som dig selv". Vi har talt om, hvem vores næste er. "Næsten" er den, du møder på din vej, og som har brug for din hjælp. Men Næsten er også de mennesker, som står os nær. Nogle af dem sidder I sammen med lige nu.

Og vi mennesker har brug for hinanden, men vi opdager på et tidligt tidspunkt i vores liv, at livet på godt og ondt rummer meget mere og mange flere faldgruber og afgrunde end det, som kærligheden fra mor og far, søskende, familie og venner kan beskytte imod. Vi opdager, at den tryghed og sikkerhed, som vi mærkede i den tidligere barndom gennem vores forældres kærlighed, også viste sig at være vores forældres kærlige dække over, at heller ikke de er herre over deres eget liv og skæbne. Forældrekærlighed er ikke nok til at beskytte mod den modgang, som vi alle møder fra tid til anden i livet.

Den største kærlighed, som vi kan pege på for et menneske, er derimod den hjælp, der ikke kommer fra mennesker; men den kærlighed, som kommer fra Gud. Det er en kærlighed, som er meget større og meget stærkere end den kærlighed, som vi mennesker kender fra hinanden.

Som et symbol på den kærlighed får I i dag en knage af mig. På den kan I hænge jeres byrder og bekymringer. I kan jo hænge knagen op hjemme på jeres værelse, og når så livet føles tungt, og I føler, at I står alene med det, så kan I hænge byrderne og bekymringerne op på knagen. Nu er det jo ikke sådan, at I skal hænge jeres måske irriterende lillesøster op på den, ligesom Emil fra Lønneberg hængte lille Ida op i flagstangen.

Men I skal bruge knagen mentalt. I skal forestille jer, at I hænger byrder, bekymringer og sorg op på den, fordi I lægger de tunge følelser over på Gud. Han kan bære noget af vægten, indtil de mørke skyer er drevet forbi. Det var derfor, at jeg før læste teksten, hvor Jesus siger: "Kom til mig alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile."

Når I bliver trætte og modløse, så bed Gud om at bære med og hæng de tunge og mørke tanker op på knagen

Om lidt skal I komme op til knæfaldet, og så bliver I konfirmeret. Som vi har talt om, så betyder konfirmation bekræftelse, og det, som I og som Gud bekræfter, er jeres dåb. Da I blev døbt, hvad enten det var som små babyer eller som store børn forud for konfirmationen, da lovede Jesus jer, at han vil være med jer alle dage indtil verdens ende.

Det kan godt være lidt svært helt at begribe, hvad det egentlig vil sige. Men der kan knagen være til hjælp. Knagen kan være det helt synlige symbol på, at Gud altid er der for jer.

For at hjælpe jer til at holde fast i dette budskab, har det været vigtigt for mig, at I skulle tage i hvert fald *to* ting med jer efter konfirmationsforberedelsen:

Det ene er Fadervor. Fadervor er god at have ved hånden, når livet bliver så stort, at vi næsten ikke kan rumme det. Måske overvældes vi af en glæde så stor, at vi ikke ved, hvor vi skal rette glæden hen. Eller vi rammes af sorg og ulykke, som vi ikke kan bære selv. Der er flere af jer, som selv i jeres unge alder har mødt stor modgang i tilværelsen, og jeg er imponeret over, hvordan I hver især tackler det. I er seje. I ved, hvem I er!

Og vi også har gået rundt på kirkegården, og vi har haft besøg af en bedemand, så I har alle fået indblik i livets alvor! I mødet med modgangen er det godt at kunne folde sine hænder og vide, at vi ikke skal bære alt selv. Gud bærer med.

Den anden ting, som jeg håber, at I vil tage med jer, er, at I husker omkvædet til "Vi pløjede og vi så'de".

Lad os lige synge den: (730)

"Alle gode gaver de kommer oven ned

Så tak da Gud,

Ja, pris dog Gud,

For al hans kærlighed."

Salmen minder os om at være taknemmelige over skaberværket, over livet.

Kære konfirmander, *jeg* er taknemmelig over de otte måneder, vi har haft sammen. Jeg har nydt at tage imod jer i døren på Dalgaard med et fast håndtryk – for med til at gå til konfirmationsforberedelse hører også almen dannelse og et fast håndtryk hører til i den kategori. Og jeg vil komme til at savne at høre jeres forventningsfulde spørgsmål om, hvad I skal have at spise i dag – og hvor mange stykker, der er til hver.

I har været sultne. I har tømt adskillige fade med minipizzaer, pølsehorn, kager, Nutella madder, æbleskiver og pandekager. Og det er godt at være sulten. Sulten rummer nemlig livslyst og livsglæde. Det har I ikke kun haft, når det gælder maden på bordet, men også når det gælder den åndelige føde. Jeg kommer til at savne jer; I ved, hvor jeg bor, og I ved, hvor jeg arbejder.

Jeg ønsker jer tillykke med, at I i dag bekræfter det ja, der blev sagt, da I blev døbt. Og så ønsker jeg jer alt godt i livet. Må Gud være med jer alle dage indtil verdens ende.

Amen

Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Kirkebøn

Gud, vi beder dig:

Kom til os med din kærlighed – og fortæl os,
at vi er dine børn, uanset hvor voksne vi bliver,
og at dit løfte ved døbefonten gælder hele livet igennem.

Lyttende Gud.

Du hører vor tavse bøn.

Du hører vort skrig om hjælp.

Hvor ingen andre hører, hører du.

Giv os kræfter til at holde fast ved den tro, som kan bære os, når vore egne kræfter er for små - og giv os mod til at holde fast ved den kærlighed, du viser os.

Træk os med ud i livet, Gud – og vær du vort holdepunkt.

Løft os op, så vi kan se det, der ikke kan ses – og tro det, der ikke kan forstås: at du er med os alle dage indtil verdens ende.

Hold din hånd over vort folk og fædreland.

Vær med vor konge, Frederik d. 10. og hele den kongelige familie og alle, der har ansvar i vort land.

Vi beder for de unge mennesker der i dag bliver konfirmeret, og for børn og unge i hele verden.

Og Gud, lad der nu blive fred i verden – krig er dumt, lad verdens magthavere fatte det og lad dem forstå, at vi alle taber, når vi går ad voldens vej.

Lad din kærlighed skabe rammen om vort liv, så vi kan leve i tillid til, at du holder fast i os, uanset hvad der sker.

Komme dit rige – ske din vilje!

AMEN